

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de soareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

MISTERE PENTRU CLUBUL DE MARTI

Traducere din limba engleză
CRISTINA MIHAELA TRIPON
LINGUA CONNEXION

LITERA
București

The Tuesday Club Murders and Other Stories

Agatha Christie

The Tuesday Club Murders and Other Stories Copyright © 2025 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Used with permission.

www.agathachristie.com

The Thirteen Problems © 1932 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Greenshaw's Folly © 1960 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Miss Marple Tells a Story, Strange Jest, Tape-Measure Murder,

The Case of the Caretaker, The Case of the Perfect Maid and

Sanctuary © 1979 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Mistere pentru Clubul de marți

Agatha Christie

Copyright © 2026 Agatha Christie Limited

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și filii

Corectori: Păunița Ana, Emilia Achim

Coperta: Flori Zahlu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

Mistere pentru Clubul de marți / Agatha Christie;
trad. din limba engleză de: Cristina Mihaela Tripon,
Lingua Connexion. – București: Litera, 2026

ISBN 978-630-355-882-0

I. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)

II. Lingua Connexion (Pașcani) (trad.)

821.111

CUPRINS

Prefață	7
Cuvânt-înainte.....	11
Clubul de marți seara.....	13
Templul lui Astarte.....	33
Lingourile de aur	56
Caldarâmul pătat de sânge.....	76
Motiv versus Ocazie.....	92
Amprenta Sfântului Petru	113
Mușcata albastră	134
Insoțitoarea	160
Cei patru suspecți.....	190
O tragedie de Crăciun	214
Iarba morții	242
Afacerea de la bungalow	266
Moarte prin înec	291
Miss Marple spune o poveste	323
O glumă ciudată	338
Crima comisă cu metrul de croitorie	358
Îngrijitoarea	381
Cazul menajerei fără cusur	402
Sanctuarul	424
Nebunia lui Greenshaw	456

iar altele: „Mi-aș dori să îl folosiți pe Poirot și nu pe Miss Marple.“ Eu, personal, tind să fiu de partea ei. Cred că se descurcă cel mai bine când rezolvă cazuri *scurte*; acestea se potrivesc mai bine stilului ei intim. Poirot, pe de altă parte, are nevoie de o carte întreagă pentru a-și etala talentele. Aceste 13 *probleme* conține, după părerea mea, adevărata esență a lui Miss Marple pentru cei care o îndrăgesc.

Agatha Christie

1953

CLUBUL DE MARȚI SEARA

– Mistere neelucidate.

Raymond West rosti aceste cuvinte dintr-un nor de fum, repetându-le cu o oarecare plăcere și cu timiditate în glas: mistere neelucidate.

Privi mulțumit în jur. Era o încăpere veche, cu bârne groase și negre ce traversau tavanul, amenajată cu o mobilă veche care se potrivea de minune – de aici și privirea aprobatoare a lui Raymond West. Era scriitor de profesie și îi plăcea ca ambianța să fie fără cusur. Casa mătușii sale, Jane, fusese întotdeauna pe placul său. Își îndreptă privirea spre șemineul în fața căruia, într-un fotoliu mare, ședea dreaptă mătușa lui. Miss Marple era îmbrăcată cu o rochie neagră din brocart, cu un cordon în jurul taliei. Dantela cădea în cascadă pe partea din față a corsetului. Purta mănuși negre din dantelă, iar pe cap, o bonetă neagră, tot din dantelă, care îi acoperea părul cărunt, prins sus. Tricota ceva alb, moale și pufoș. Ochii ei, de un albastru spălăcit, îi urmăreau cu bunăvoință și cu blândețe atât pe nepot, cât și pe musafirii acestuia. Mai întâi își opri privirea

asupra lui Raymond, care era binedispus, apoi asupra lui Joyce Lemprière, artista, cu părul său negru, tuns scurt, și cu ochii verzi, ciudați, iar, în cele din urmă, asupra acelui domn cu aspect spilcuit și aer sofisticat, Sir Henry Clithering. În încăperea se mai aflau încă două persoane, părintele Pender, cel mai în vârstă membru al clerului din parohie, și domnul Petherick, avocatul, un bărbat mărunțel și uscat, care purta ochelari de vedere și care avea obiceiul să privească peste rama acestora, și nu prin lentile. Miss Marple îi studie scurt pe toți cei prezenți, apoi își reluă tricotatul, cu un zâmbet blând întipărit pe buze.

Domnul Petherick tuși scurt și sec, așa cum făcea de obicei când voia să spună ceva.

– Ce-ai spus, Raymond? Mistere neelucidate? Ha! Ce-i cu ele?

– Nimic, spuse Joyce Lemprière. Lui Raymond îi place doar cum sună atunci când le rostește.

Raymond West îi aruncă o privire plină de reproș la care, drept răspuns, artista își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

– E un farsor, nu-i așa, Miss Marple? întrebă ea. Sunt sigură că știți asta.

Miss Marple îi zâmbi cu blândețe, dar nu răspunse.

– Viața însăși este un mister neelucidat, zise grav reprezentantul clerului.

Raymond se îndreptă în fotoliul în care ședea și își aruncă țigara cât colo, cu un gest impulsiv.

– Nu la asta mă refeream. Nu vorbeam din punct de vedere filozofic, zise el. Mă refeream la fapte reale, de zi cu zi, la lucruri care s-au întâmplat și cărora nimeni nu le-a putut da vreodată o explicație.

– Știu exact la ce te referi, dragul meu, zise Miss Marple. Bunăoară, doamna Carruthers a avut parte ieri-dimineață de o experiență ciudată. A cumpărat două borcane de creveți de la magazinul lui Elliot, după care a mai intrat în alte două magazine. Când a ajuns acasă însă, și-a dat seama că nu mai avea creveții. S-a întors la ambele magazine, însă creveții parcă intraseră în pământ. Mie mi se pare un lucru extraordinar.

– O poveste dubioasă, zise Sir Henry grav.

– Există mai multe explicații posibile, firește, continuă Miss Marple, în timp ce obrazii i se îmbujorau pe măsură ce se însuflețea. De exemplu, altcineva...

– Draga mea mătușă, o întrerupse Raymond West oarecum amuzat, eu nu vorbeam despre vreun incident minor petrecut la țară. Eu mă refeream la crime și dispariții – genul de lucruri despre care Sir Henry ne-ar putea povesti oricând dacă ar vrea.

- Dar eu nu vorbesc niciodată despre munca mea, zise Sir Henry cu modestie. Nu, niciodată nu fac asta!

Sir Henry Clithering fusese până de curând comisar la Scotland Yard.

- Bănuiesc că există o mulțime de crime pe care poliția nu a reușit să le elucideze până acum, zise Joyce Lemprière.

- Cred că acesta este un lucru recunoscut, zise domnul Petherick.

- Mă întreb, zise Raymond West, ce fel de minte reușește cel mai bine să elucideze un mister? Oamenii sunt de părere că un ofițer de poliție mediocru poate fi împiedicat de lipsa sa de imaginație.

- Acesta este punctul de vedere al unei persoane neavizate, spuse rece Sir Henry.

- Tu chiar vrei un comitet, zise Joyce, zâmbind. Pentru lămuriri despre psihologie și imaginație, adresați-vă scriitorului...

Făcu o plecăciune ironică în fața lui Raymond, însă acesta își păstră mina serioasă.

- Arta scrisului te ajută să înțelegi mai bine natura umană, zise el pe un ton sobru. Scriitorul observă aspecte pe care un om obișnuit le poate trece cu vederea.

- Știu, dragul meu, zise Miss Marple, cărțile tale sunt foarte inteligente scrise. Dar chiar crezi că oamenii sunt cu adevărat atât de dezagreabili precum îi descrii tu?

- Dragă mătușă, n-ai decât să-ți păstrezi convingerile, zise Raymond. Ferească Dumnezeu să vreau să ți le zdruncin cumva!

- Ce vreau să zic, începu Miss Marple, încrunându-se puțin în timp ce număra ochiurile tricotate, este că mie unii oameni nu mi se par a fi neapărat răi sau buni, ci pur și simplu, foarte prostuți.

Domnul Petherick tuși din nou scurt.

- Nu crezi, Raymond, spuse el, că acorzi prea multă importanță imaginației? Imaginația este un lucru foarte periculos. Noi, avocații, știm asta foarte bine. Să poți examina imparțial probele, să iei faptele așa cum sunt - aceasta este, după părerea mea, singura metodă logică prin care poți descoperi adevărul. Și, din experiența mea, vă spun că este singura metodă prin care nu dai greș.

- Pfu! strigă Joyce aruncându-și indignată părul negru pe spate. Pun rămășag că v-aș bate pe toți la acest joc. Nu sunt doar femeie - și n-aveți decât să spuneți ce vreți, femeile au o intuiție care le lipsește bărbaților -, sunt și artistă. Văd lucruri pe care voi nu le vedeți. În plus, în calitate de artistă, am avut de-a face cu tot felul de oameni, de toate tipurile și de toate condițiile. Cunoscoți viața așa cum scumpa noastră Miss Marple, aici de față, nu are cum s-o cunoască.

- Eu nu cunosc lucrurile acestea, draga mea, zise Miss Marple. Dar uneori, în sate, se întâmplă lucruri dureroase, neplăcute.

- Pot să vorbesc? interveni părintele Pender zâmbind. Știu că în zilele noastre lumea îi discreditează pe oamenii clerului, însă noi auzim o mulțime de lucruri și cunoaștem o latură a caracterului uman care, pentru lumea exterioară, este ca o carte închisă.

- Ei bine, zise Joyce, mie mi se pare că suntem un grup destul de reprezentativ. Ce-ați zice dacă am alcătui un club? Ce zi e azi? Marți? Îi vom spune „Clubul de marți seara“. Ne vom întâlni în fiecare săptămână și fiecare membru va trebui să propună pe rând câte o problemă. Un mister despre care a auzit și a cărui dezlegare să o cunoască, firește. Ia să vedem, câți suntem? Unu, doi, trei, patru, cinci. Ar trebui să fim șase.

- M-ai uitat pe mine, draga mea, zise Miss Marple zâmbind larg.

Joyce tresări ușor, însă nu lăsă să se observe acest lucru.

- Minunat, Miss Marple, zise ea, nu m-am gândit că ați dori să intrați în joc.

- Cred că va fi foarte interesant, răspunse Miss Marple, mai ales cu atâția domni inteligenți printre noi. Tare mă tem că eu nu sunt chiar atât de inteligentă, însă, trăind atâția ani în St. Mary

Mead, am avut ocazia să cunosc într-o câțva natură umană.

- Sunt convins că participarea dumneavoastră va fi extrem de importantă, spuse curtenitor Sir Henry.

- Cine va începe? întrebă Joyce.

- Cred că nu încap nicio îndoială în această privință, zise părintele Pender, din moment ce suntem atât de norocoși încât să-l avem printre noi pe distinsul Sir Henry...

Nu-și mai termină fraza, ci făcu o plecăciune curtenitoare spre Sir Henry.

Acesta rămase tăcut pentru un minut sau două, apoi oftă, își încrucișă din nou picioarele și începu:

- Îmi este cam dificil să aleg ceva care să fie pe placul dumneavoastră, dar întâmplarea face să știu un exemplu care se potrivește foarte bine situației de față. Poate ați auzit despre acest caz, pe marginea căruia s-a scris și prin ziare în urmă cu un an. La vremea respectivă, a fost considerat un mister neelucidat, dar, cu câteva zile în urmă, i-am găsit rezolvarea. Cazul este foarte simplu. Trei oameni au luat cina împreună și, printre alte feluri, au mâncat și homar la conservă. Mai târziu, toți trei s-au îmbolnăvit și a fost chemat de urgență un doctor. Doi dintre ei și-au revenit, dar al treilea a murit.

- Aha! spuse Raymond aprobator.

- După cum ziceam, cazul părea simplu. S-a stabilit că moartea a fost cauzată de intoxicare cu ptomaină. S-a emis un certificat, iar victima a fost îngropată. Însă lucrurile nu au rămas astfel.

Miss Marple încuviință din cap.

- Bănuiesc că oamenii au început să vorbească, zise ea. În general, așa se întâmplă.

- Și-acum trebuie să vă descriu personajele acestei drame. Le voi spune soților „domnul și doamna Jones“, iar însoțitoarei soției, „domnișoara Clark“. Domnul Jones era comis-voiajor pentru o companie farmaceutică. Era un bărbat chipeș, deși cam neîngrijit, și avea în jur de 50 de ani. Soția lui era o femeie obișnuită, de vreo 45 de ani. Însoțitoarea, domnișoara Clark, în vârstă de 60 de ani, era o femeie grăsuță și plină de viață, cu o față radioasă și rumenă. S-ar putea spune că niciunul dintre aceștia nu avea ceva deosebit. Problemele au început într-un mod foarte ciudat. Cu o seară în urmă, domnul Jones își petrecuse noaptea într-un mic hotel din Birmingham. Întâmplarea a făcut ca, în ziua respectivă, să fie adăugată hârtie de sugativă nouă în suport, iar camerista, negăsindu-și altceva mai bun de făcut, s-a amuzat examinând hârtia în oglindă, la puțin timp după ce domnul Jones scrisese o scrisoare. Câteva zile mai târziu, a apărut în ziare știrea despre moartea doamnei Jones, survenită după ce aceasta mâncase homar la conservă, și atunci camerista le-a împărtășit

și celorlalți colegi ai săi cuvintele pe care le descriase pe hârtia-sugativă. Erau următoarele: „Totalmente dependent de soția mea... când va muri voi... sute și mii...“ Poate vă aduceți aminte că a existat de curând un caz în care soția a fost otrăvită de soțul ei. Nu a fost nevoie de mare lucru pentru ca imaginația acestor cameriste să explodeze. Domnul Jones plănuise să scape de soția lui și să moștenească sutele de mii de lire! Din întâmplare, una dintre cameriste avea rude în târgușorul în care locuiau soții Jones. Aceasta le scrisese rudelor, apoi primise răspuns. Se părea că domnul Jones acordase o atenție deosebită ficei medicului din orașel, o tânără frumoasă în vârstă de 33 de ani. Scandalul a început să ia proporții. A fost chemat ministrul afacerilor interne. La sediul Scotland Yardului veneau numeroase scrisori anonime, în care domnul Jones era acuzat că și-ar fi ucis soția. Trebuie să menționez faptul că nu am crezut nicio secundă că ar putea fi altceva în afara unor zvonuri sau bârfe, obișnuite într-un târgușor. Cu toate acestea, s-a obținut un mandat de exhumare, ținut secret de ochii lumii. A fost unul dintre acele cazuri care nu au la bază altceva decât superstițiile oamenilor și care se dovedesc a fi surprinzător de adevărate. În urma autopsiei, s-au găsit suficiente urme de arsenic care să confirme faptul că doamna decedată murise în urma otrăvirii cu arsenic. Era de datoria